Ч. 279. Второк 28 (15) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новий кабінет на Угорщині. — З Балкану. — Справа Фінляндиї.

Як доносить „Vaterland“, роздумують тепер рішаючі круги над справою накиненя Угорщині виборчого закона, опертого на загальнім голосованю. В звязи з тою пробою стоїть послїдна авдиєнция тайного радника у Монарха. Володислав Люкач, довголїтний міністер фінансів в кабінетах Векерлього і Банфіого, по послїдній двогодинній авдиєнциї у Цїсаря, заявив устно репрезентантам праси, що Цїсар призначив єго на президента міністрів та уповажнив до переговорів з партиями в справі утвореня нового кабінету. О год. 5 по пол. Люкач виїхав до Будапешту, щоби розпочати вложену на него Цїсарем місию.

Новий кабінет задумує Люкач оперти на лїбералах з 1867 р. і на ґрупі Юшта. Ся ґрупа кладе передовсім такі домаганя: відданя теки міністра фінансів одному з членів ґрупи; дальше не окремого угорского банку до 1911 р., але закона, який дав би запоруку, що в будучности, по 1911 р., прийде до утвореня банку; вкінци переведеня виборчої реформи на основі загального і рівного виборчого права. Коли би Люкачеви удало ся на основі тих домагань прийти з ґрупою Юшта до порозуміня, то єго місия певно повела би ся. Сам Люкач задивлює ся на положенє досить оптимістично.

Характеристична річ, що особа Кошута з теперішної комбінациї зовсім виключена.

Очевидно, що переговори, які має вести Люкач, вимагають якогось часу. Тимчасом в сїчни Цїсар має вибрати ся до Будапешту, щоби сею подорожию ствердити, що теперішної кризи не уважає грізною і тим самим причинити ся до мирного полагодженя єї.

Тимчасом всї угорскі часописи обговорюють місию Люкача. Pester Lloyd гадає, що оберне ся він перед усім до сторонництва Юшта, хоч доси нема бесїди о порозуміню. Коли Люкачеви не удасть ся утворити парляментарної більшости з теперішних сторонництв, то буде він мусїв вибрати першу дорогу. — Budapest пише, що суть прояви, що Люкач буде старати ся втягнути також партию Кошута до своїх плянів і що разом зі сторонництвом Юшта і Кошута хоче утворити тимчасовий кабінет. — Орґан социялїстів Nepszava пригадує Люкачеви справу загального голосованя. — Орґан народного сторонництва Alkotmany висказує сумнїв, чи удасть ся Люкачеви здобути більшість в парляментї.

Грецке королївство відроджує ся лише постепенно і то серед великих перепон. Доперва тепер виходить на верх нездарність кабінету Мавроміхаліса, який не має зовсїм попертя серед парляментарних сторонництв. На засїданю парляменту 20 с. м. предложив міністер війни начерк закона, дотикаючий реорґанізациї войска. Своє предложенє попередив міністер бесїдою, в якій згадав про минувшину. Прихильники Теотокіса почули ся обидженими сею згадкою і опустили салю. По тім обернув ся міністер до публики в льожах, де сидїло богато офіцирів і заявив: „Ми маємо намір сповнити під всякими услівями посланництво, яке поручив нам нарід“.

Офіцири висловили за те міністрови признанє. Ралліс поставив внесенє о відроченє, президент замкнув засїданє. А що Теотокіс заявив, що доси не буде брати участи в засїданях, доки міністер війни буде займати своє становище зібрали ся міністри на нараду. Кабінет заявив, що солїдаризує ся з міністром війни. Положенє стало дуже критичним. В нарадах міністрів брав участь полковник Цорбас. Зарівно правительство як войсковий союз старають ся посередничити у Теотокіса, але він відкидає посередництво. Зі взгляду на поло-

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Господар ввічливо пропив до гостий, а они поводили ся з приналежною почестию, скромно, але без пониженя. Завела ся оживлена розмова. Минуло що найбільше чверть години, коли головний представитель злодіїв нараз відозвав ся:

— Бажаючи розпращати ся з вами, достойний пане, маємо ще одну просьбу до вас, а то, щоби нам вільно було вийти з вашого гостинного дому тою самою дорогою, якою ми увійшли, а то — через вікно.

— Дуже радо! Будьте ласкаві!

— Звичай нашого званя вимагає того — додав злодій і зручно зісунув ся по драбині на долину, а за ним поспішили й два єго товариші.

З долини ще раз попращали ся з господарем, желаючи єму всяких успіхів і щезли серед темної ночи.

— То не тутешні — запримітив Битлї, а всї присутні потакнули єму.

Відтак оглядали довго срібну шибеницю, подаючи собі єї з рук до рук та подивляли відповідність дарунку і вкус тих, що єї дарували.

Але то ще не конець був несподіванки того дня. До компати увійшов старший син господаря.

— Тату, на долинї замкнені двері від столової компати.

— А хтож би їх замкнув? — спитав Бинтлї. — Панове, може котрий з вас має ключ при собі?

Показало ся однак, що нїхто не замикав. Гостї зійшли чим скорше на долину. Двері були дійстно замкнені. Коли їх остаточно виважили, показало ся, що з богатої срібної застави нїчого не лишило ся, за то вікно було отворене, котрим очевидно влїзли і вилїзли товариші тих злодіїв, котрих п. Бинтлї так гостинно честував вином.

Господар зовсїм не зажурив ся сею пригодою.

— Пусте — сказав він — за рік, найдальше за два, все менї верне ся.

Та й правду казав. Минув як-раз рік, коли дістав своє срібло назад. Але тих трох джентльменів, котрі того памятного вечера дали єму срібну шибеницю в дарунку, вже більше не побачив.

— Мабуть — говорив він — дали ся десь инде повісити. Такі то вже настали часи... конкуренция.

Робота ката і страшна і не легка. Чи він має комусь стричок на шию заложити і на гак зачепити, чи топором голову відрубати, чи лиш ніж на ґїльотині спустити або хоч би лиш електричний ток пустити, то на одно виходить. Мусять то бути люди якоїсь незвичайної вдачі, люди, коли так можна сказати, якогось незвичайно твердого серця, на котрих нї біль нї муки, нї навіть смерть другого не роблять нїякого враженя, для котрих убити засудженого значить то само, що убити скажену собаку. Тому то може й не дивниця, що кати стоять не лиш у фаховім але й духовім спорідненю з лсяриками і лупіями, ба єще навіть до певної міри ще перевишають. Суть то здаєсь того рода люди, в котрих зьвірскість їх натури дійшла до того степеня, що вже рівноважить ся з людяностию і мало вже що бракує а зьвірскість взяла би в них так перевагу, що они стали би такими самими як ті, котрим з приказу власти житє відбирають: то наймані убийники з тою ріжницею, що доконують убийства не на жаданє і заплату якоїсь одної, приватної особи, лиш якоїсь висшої власти, яка єсть випливом культурного ладу суспільности. Тому то й легко понятно, длячого люди від ката держать ся так здалека, чому ним гидять ся, боять ся єго і бокують від него.

Звідкиж беруть ся кати і де вичують ся они свого ремесла? Давнїйшими часами, именно же в Анґлії, іменовано катом кого небудь, розуміє ся такого, котрого уважано за відповідного до того. Ще перед 80 лїтами мав там до того право шериф, начальник місцевої адміністрациї і полїциї. Та й не давно, бо там в тих часах карано смертию не лиш того, хто другого убив, але навіть і такого злодія, котрий добув ся до чиєгось помешканя і вкрав звідтам предмети вартости 40 шілїнґів (около 50 К), хто з якогось краму вкрав товарів за 5

жене є дуже можливе уступленє цілого кабінету. Ще в ночи з 20 на 21 явили ся у Теотокіса відпоручники войскової ліґи, які старали ся залагодити мирно немилу подію.

В розмові зі співробітником „Нового Времени“ підніс сербский міністер Милованович, що судячи з ріжних даних, віддасть Туреччина небавом будову дунайско-адрийскої зелізниці одному товариству, звязаному тісно з отоманьским банком, бо вже дозволила навіть на трасованє турецкої области. Що дотикає сербскої части зелізниці, то она не випаде дорого; Сербія сама покриє кошти в разі, коли би капіталісти, які взяли на себе будову турецкої дороги, не приняли на себе сербскої части. Будова турецкої дороги винесе 120 міл. франків, а ту суму роздобуто вже у Франциї, Італії і Росиї. Сербія готова взяти на себе коштів до 10%. З Радуєвича треба буде побудувати міст до Ґруя. Є се найкоротша дорога до Румунії, але се питанє не було ще предметом переговорів. Турну-Северин стане після побудованя моста важним осередком. Трасованє сербскої части зелізниці можна би вже зачати. Зелізнична лінія піде з Зайпару до Княжевача і Нишу, Прокути, Пердару, Пріштини, Прізренду, Дякови аж до Сан Джіованні ді Медуа. Ціла робота коло будови зелізниці потреває около чотирох літ. В Нишу буде лучити ся та лінія з зелізничими дорогами, які ведуть з Европи до Царгорода і Солуня.

Послідне засіданє росийско-фінляндскої комісиї відбуло ся 22 с. м. Росийскі члени комісиї спротивили ся фіньскому проєктови відграниченя державного і фіньского законодавства, уважаючи Фінляндию частиною росийскої держави. Як кажуть, має вел. князь Николай стати намістником Фінляндиї. Був би то отже новий крок до цілковитої анексиї Фінляндиї.

Новинки.

Львів, дня 27 грудня 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости іменував радниками суду краєвого судиїв повітових: Фр. Мармароша в Сяноці для Бережан, Ем. Клюка в Богородчанах для Станиславова, Ів.Ківелюка в Копичинцях для Львова, Зигм. Рибіцкого в Коломиї і Льва Ґело в Перемишли для Бережан, Йос. Білїньского для Самбора, Людв. Моталя в Делятині для Тернополя, Станис. Міліґо для Золочева; — перенїс судиїв: Алекс. Сальвицкого начальника суду пов. в Будзанові і Йосифа Кунце, началь. суду повіт. в Теребовли до Тернополя, Волод. Кульчицкого, нач. суду повітового в Лютовисках до Бережан, Ів. Вінценца, нач. суду повіт. в Раві руск. і Йос. Целецкого в Бережанах до Станиславова, Вол. Кульчицкого в Золочеві до Стрия, Ром. Дмоховского в Тернополи до Перемишля, дра Кон. Рибіцкого в Стрию до Самбора.

— **Нова господарска часопись.** Краєве рільниче товариство господарске „Сільский Господар“ постановило з Новим роком видавати свій орґан, ґазету п. з. „Господарска часопись“. Програма часописи: статї з области рільничого господарства і рільничого промислу, про аґрарну політику, про аґрарну політику, про вісти з головного виділу, філїї і кружків „Сільского Господаря“ і т. и. Виходити буде два рази на місяць в обемі одного аркуша (8 сторін друку). Передплата цілорічна 4 кор. Перше число вийде в першій половині січня 1910 р. Просять завчасу зголошувати ся до передплати сеї нової часописи. Редакция „Господарскої часописи“, Львів Ринок ч. 10 II пов. (льокаль тов. „Сільский Господар“).

— **В Ярославі** основують тамошні Русини „Руску Захоронку“ під покровом Братства Пречистої Діви Мариї. В тій цїли закуплено вже хату муровану з огородом за ціну 10.000 К. Захоронкою будуть управляти СС. Служебниці. Позаяк Братство мало всего лиш 3000 К, а до заплати недостає ще 7.500 К, то відносить ся з просьбою до всїх, кому бє в грудях щиро-руске серце, о хочби найменші датки. Всякі ласкаві датки на „Руску Захоронку“ в Ярославі просить ся присилати на руки о. Кипріяна Хотинецкого, пароха в Ярославі.

— **З Буська** доносять: Дня 20 грудня с. р. отворено в Буську повітове товариство господарско-торговельне „Єдність“, стоваришенє зареєстроване з обм. порукою. На разі отворено рочдельску торговлю мішаних товарів. Просить о ласкаве поперте з околиці Дирекция: О. М. Зїнкевич, С. Демидчук, Йосиф Салецкий.

— **Дрібні вісти.** Сегорічна зима якось не може ніяк прийти до повної сили. Після астрономічної постанови повинна она була зачати ся найпізнїйше дня 21 с. м. а тимчасом ще дня 25 с.м. було у Львові 7 степ. тепла і падав дощ. В Турэчанщині була в ночи з дня 20 с. м. сильна буря з блискавками і громами, а день перед тим показала ся була красна дуга. Другого дня рано падав в тих сторонах сніг. В суботу вечером упав і у Львові досить великий сніг і держить ся по трохи ще до нині, але морозу о 8 год. рано було ледви один степень. — В Самборі помер сими днями керничник Йосиф Клямут, проживши 108 літ і до послїдної хвилї держав ся ще здорово. — В Кадлубисках тернопільского повіта арештовано Мазура Ґоґоша за підпалене власної загороди, котра згоріла ще у вересни 1900 р., а за котру одержав від краківского товариства асекурацийного 13.000 корон відшкодованя. Ґоґоша зрадив тепер єго наймит. — Поручник Ґрошкін з 23 п., котрий перебував під фальшивим прізвищем в Петербурзї, вкрав звиш пів міліона полкових гроший. — Американьскі власти в Ню-Йорку арештували 15 найперших тамошних модиярок за перепачковуванє модних товарів. Шкода, якої они наробили фіскусови, має виносити около 20 міліонів кор.

— **Курси висшої просьвіти** для хліборобів на Буковині розпічнуть ся по йорданьскім сьвятї. Тамтої недїлї голова Тов. „Руска Рада“ в Чернівцях, віцемаршалок краю др. Смаль-Стоцкий скликав на нараду інтелїґентних Русинів з Чернівець, котрі моглиб подати свої вказівки, як би найлїпше повести такі курси та стати учителями на курсах. Нарада була дуже оживлена, учасники справою щиро заінтересувались і признали велику вагу курсів висшої просьвіти для руских хліборобів. Курси будуть заведені на взір таких шкіл в Данії. По нарадї завязав ся комітет, котрий на чолї з невтомним головою „Рускої Ради“ має занятись уложенєм програми наук, розділом працї між відповідних учителїв і взагалї введенєм в житє тої висшої школи для буковиньских хліборобів. Перший курс сеї зими буде тревати через 6 тиждпїв. На курс будуть приняті лиш письменні, що уміють читати, писати і рахувати, котрі скінчили 18 літ житя.

— **Репертуар рускогo театру в Дрогобичи.** (Саля ґімнастична. Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером).

Ві второк, дня 28 с. м. „Під Івана Купала“, народний образ зі співами і танцями в 4 діях Старицкого. В 4 дії „Купальска справа“.

В середу, дня 29 с. м. Madame Butterfly японьска опера в 3 відслонах Пуччінїя.

В четвер, дня 30 с. м. „Филї моря і любови“, трагедия в 5 діях а 8 відслонах Ґрільпарцера.

В суботу, дня 1 січня 1910 „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В недїлю, дня 2 січня „Маруся Богуславка“, історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В науці: „Вільгельм Тель“, драма Шіллера „Великий Ґалеотто“ драма Ечеґарая.

мілїнґів, або хто зрубав чуже дерево. Так іменований урядово кат мусів зложити присягу, що повісить кождого без взгляду, хто би то був, хоч би й рідний єго батько. Церемонія присяги ката кінчила ся не конче церемоніяльно, бо шеріф відправляв тоді такого „урядника державного“ словами: „А тепер виноси ся, шибеничнику!“ — і він брав ся до своєї роботи.

Але вже в 1829 р., хоч тоді ще іменовано ката Калькрофта, не відбирано від него присяги в той спосіб, що доси бувало. Калькрофт, котрий родив ся в 1800 р., став так сказати би случайно катом. Одного дня досьвіта ішов він улицями Льондону і побачив якогось чоловіка, котрий приперши ся об якийсь мур, дуже стогнав. Він змилував ся над ним, заніс єго до найблизшого дому і там довідав ся, що то був кат Фоксен, котрий ішов якраз до своєї служби і на дорозі занедужав та не міг виконати свого обовязку, тим більше, що не міг спустити ся на свого помічника, котрий звичайно був пяний. Калькрофт, чоловік не лїнивий і очевидно твердої натури, підняв ся виручити ката та зробив все так справно, що небавком опісля був іменований наслїдником Фоксена. Трийцять і пять літ сповняв він відтак свій уряд а як велика була єго діяльність, можна зміркувати з того, що в самім Льондонї вже в першім році число тих злочинців, котрих лиш за крадежі і розбої повішено, виносило 24 і що він в послїднім році своєї служби одного дня повісив сімох людий з залоги якогось корабля, котрі убили свого капітана. По уступленю Калькрофта не іменовано вже катом першого лїпшого, лиш розписано конкурс і подало ся аж 847 кандидатів, людий всїлякого званя.

Наслїдником Калькрофта став якийсь Марвуд а вибір єго став ся був для катівского ремесла в Анґлії епохальним. Калькрофт вішав на старий лад, мав для всїх однаково довгий стричок і однаково робив ґуз на зашморку. Марвуд поступав систематично: він насамперед звідував ся, як великий засуджений і кілько важить а відповідно до того добирав довший або коротший стричок, клав більшу вагу на завязуванє ґуза а передовсім уважав на то, щоби повішеному як найборше вязи скрутити, щоби він довго не мучив ся. Спосіб єго вішаня інтересував не лиш тих, що мали повиснути на шибеници, але навіть і високих достойників в міністерстві справ внутрішних, з котрих один казав Марвудови показати навіть на собі самім, розуміє ся, з цілою осторожностию, єго спосіб вішаня і, видко, мусів бути дуже тим вдоволений, бо небавком опісля Марвуд одержав похвалу і признанє.

Платня ката давними часами в Анґлії виносила $13\frac{1}{2}$ феника від висїльця, але вже за Калькрофта відносини значно були змінили ся. Він діставав тижднево сталої платнї 1 ґвінею (около 25 К), а крім того за кождого висїльця 1 до 5 фунтів штерлінґів (24 до 120 К). За Марвуда підвисшено ту платню досить значно, бо на 10 фунтів штерлїнґів (240 К) за кожде страченє. При тім числї засудів на смерть, яке бувало ще в тих часах, була то вже досить значна платня, але кат мусів ще оплачувати з неї і своїх помічників. Правда був одного часу й такий случай, що він не то не потребував нічого платити помічникови, але ще дістав від него значну суму за то, що приймив єго на свого помічника. Одного з анґлїйских маґнатів взяла була, бачите, така примха, що він перебрав ся за різницкого челядника і наймив ся у ката за помічника лиш длятого, щоби придивити ся добре, як то тратять людий. Нема сумніву, що й в сім чоловіці відозвала ся була зьвірскість, лиш він міг і умів єї заспокоїти в инший спосіб. Не мало характеристичне для людскої натури ще й то, що в Ірляндиї около 1850 р. була катом женщина, котрої задачею було ще крім того бити публично різками засуджені на таку кару женщини.

А всеж-таки часом навіть і у ката відозве ся якесь чувство людяности. Так бодай розповідають про льондоньского ката Білїнґтона, котрий номер в грудни 1901 р. Він знайшов ся був в тім прикрім положеню, що мусів в Менчестері виправити на тамтой сьвіт якогось свого старого приятеля. Він так взяв собі то був до серця, що небавком опісля помер. А він сповняв свій уряд цілих тринайцять літ і мав чей досить нагоди привикнути до свого гидкого ремесла і позбути ся всякого благороднїйшого чувства.

(Дальше буде).

— Страшна пригода стала ся в суботу по полудни підчас представленя в кінематоґрафічнім театрі, який містить ся на 1. поверсі в пасажу Міколяша. Кажуть, що якийсь хлопець, після иншої версиї якийсь злодій засьвітив бенґальский сірничок а другий крикнув: „Горить!“ Внаслідок того межи публикою, що ждала в присінку і на сходах на найблизше представленє, настав так страшенний переполох, що всї пустились втїкати. Особливо перепудила ся та часть публики, котра ждала в присінку і пустилась втїкати сходами в долину. Вже близько входових дверий, внаслідок того, що впало кількох хлопців, а що рівночасно публика в пасажу, зваблена криком, зачала пхати ся до середини, зробила ся така глота, що в ній оба хлопцї, котрі були попадали, 12-лїтний термінатор столярский Тобія Брандес, recte Сафір і другий хлопець, лїт около 15, котрого імени доси не можна було розвідати, згинули на місци, підчас коли 9 дальших осіб по части тяжко, по части легко поранило ся. З поранених, котрі майже виключно належать до стану робітничого, знаходять ся три особи в загальнім шпитали а одна в жидівскім. Прочих полишено в домашнїй опіцї. Судово-карнї доходженя в сїй справі ведуть ся. Нинї розійшла ся несправджена доси чутка, що два тяжко покалїчені померли. Так отже внаслідок чиєїсь збиточливости, чи може злодійского наміру, сталось би жертвою аж так богато людий.

— Який хосен дають молочарскі спілки, видко найлїпше із слїдуючого приміру. Дирекция і надзираюча рада молочарскої спілки в Володимирцях, жидачівского повіта, подають такий звіт: Спілку нашу отворено 15. марта 1908 р. Ми купили машини на кредит за суму 717 K 84 сот. За протяг сего часу т. є. від дня заснованя 16. марта 1908 по конець жовтня 1909 р. виплатила наша спілка точно, як виказують книжки Спілки, суму 9.673 K 40 с. за молоко членам доставцям. За сей час маємо в касї 1.515 K 84 сот. чистого зиску а за машини, які стають нашою власностию, виплачено 717 K 84 сот., як подано висше. Так отже наша молочарска Спілка протягом 19 і пів місяців, т. є. від 16. марта 1908 по конець жовтня 1909 р., заробила 2.233 K 68 сот. Так пишуть селяни, які зрозуміли вагу і користь молочарскої спілки.

— З товариства „Сільский Господар“. Перші загальні збори філїї „Сільского Господаря“ в Обертині відбули ся 16 грудня 1909. Вписало ся 47 членів. До виділу увійшли: о. А. Олесницкий голова, Стефан Стефунів заступник, о. Є. Ступницкий секретар, Василь Сергенюк касиєр, Федір Іванчик контрольор, заступники виділових: Федір Цуприк, Никола Клодницкий. Збори ухвалили резолюцию против отвореня границь на ввіз худоби та домагають ся від правительства, щоби оно з оглядну на сумне економічне положенє руского селяньства як найскорше взяло ся до поліпшеня економічних відносин дорогою основних аґрарних реформ в Галичинї. — В Підгайцях відбули ся дня 8 с. м. перші загальні збори філїї „Сільского Господаря“. Членів вписало ся 60. До виділу вибрані оо. Содомора і Лотоцкий, селяни Костів із Швейкова і Білий з Вербови та учитель з Литвинова п. Лада, що попри учительство має сільске господарство.

— Велика катастрофа на зелїзници. Вчера наспіла з Праги слїдуюча страшна вість: Поспішний поїзд товариства зелїзниць державних, котрий в суботу о пів до осьмої рано виїхав звідси до Відня, стовкнув ся в переїздї через стацию Угерско коло Хоцена о год. пів до 10 перед полуднем з поїздом товаровим. Десять осіб згинуло на місци, 28 зість тяжко ранених, а богато инших поранені лекше. Після нинїшних вістий стан сей о стілько показує ся відмінний, що згинуло 14 осіб, 13 потерпіло тяжкі рани, а 8 лекші. Причиною катастрофи стала ся та обставина, що на стациї Угерско сиґнали показували вільний переїзд, внаслідок чого праский поїзд поспішний ч. 2 в'їхав з цїлим розгоном на стацию, де як-раз поїзд тяґаровий переїздив на другі шини. Внаслідок того стовкнули ся обі льокомотиви і розбили ся, а крім того розбили ся ще її чотири ваґони поспішного поїзду.

Дирекция лінїї Тов-а зелїзниць державних оголошує слїдуючий комунікат: „Після дотеперішних доходжень причиною катастрофи було хибне уставленє кружка дистансового. Ушкоджені сильно обі льокомотиви, два вози службові і 6 возів особових; три з них зовсім розторощені. Згинуло з персоналу службового 5 осіб, а іменно: старший кондуктор Альойзий Стройжа, кондуктор Вячесл. Матлер, шлюсарі Вячесл. Кукля і Ант. Кубік та топник Кар. Шмідт. З подорожних згинули: Яросл. Крейцар, властитель тартаку; Зиґм. Берґман, подорожуючий аґент торговельний; Ад. Йордан, панї Левіт і 5 инших пань, котрих імени доси не можна було розвідати. Комісия ствердила на місци катастрофи, що кружок дистансовий разом з контрольним приладом оптичним і акустичним функціонують правильно. Урядник руху, одвічальний за уставленє сиґналу дистансового, сповняв службу в Угерску від 4 місяців. Уповажненє до виконуваня самостійної служби руху має він від 1903 р. і був занятий в ріжних більших стациях. По 24-годиннім випочинку розпочав він службу в суботу о 7 год. рано в дни катастрофи. По переслуханю сейчас его засуспендовано. Розведено також судові доходженя.

Телеґрами.

Відень 27 грудня. Є. Вел. Цїсар вернув вчера з Вальзе, куди поїхав був дня 24 с. м.

Будапешт 27 грудня. Десиґнований президент міністрів Люкач розпочав переговори з проводирями партий, конферував з Юштом, Кошутом, бувшим секретарем Надїм а підчас сьвят конферував дальше з Векерльом, Голльом і ґр. Батіянїм.

Мадрид 27 грудня. Повінь наробила великої шкоди в провінциї Замора; 4 особи утопили ся многих брак.

Гамбурґ 27 грудня. При численній участи делеґатів зі всїх країв отворено тут 9. конґрес сіоністів.

Париж 27 грудня. Проводир мароканьского посольства Ель Мокрі вручив міністрови справ заграничних Пішонови офіциальне письмо стверджуюче згоду що до всїх точок, о котрі вели ся переговори.

Будапешт 27 грудня. Палата послів приняла торговельний договір з Австро-Угорщиною 65 голосами против 8.

Софія 27 грудня. Турецкий міністер скарбу Джавід прибув тут в товаристві видавця часописи „Танін“ Джагіда і конферував з болгарским міністром скарбу. По снїданю в турецким посольстві міністер Джавід поїхав до Білграду.

Білград 27 грудня. Турецкий міністер скарбу прибув тут і зложив візиту Мілованович.

Пардубиці 27 грудня. З помежи тяжко ранених осіб внаслідок стовку поїздів в Угерску, померли в ночи кунець Антін Гофріхтер і старший кондуктор Гайдук.

Білград 27 грудня. Скупштина приняла предложенє в справі затягненя позички 150 мілїонів франків.

Білград 27 грудня. На тайній конференциї скупштини міністер війни полк. Марінович зложив звіт о тім, які предмети, що відносять ся до узброєня войска, закуплено з позички з 1906 р. та предложив виказ воєнних материялів, котрі ще треба закупити.

Опорто 27 грудня. Ріка Дуеро прибула з 10 на 12 метрів. Вода добула ся до маґанів і забрала велику скількість бавовни та бочок з вином. Численні кораблї відорвали ся від якорів і розбили ся на мілинї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, $5·50$, $7·25$, **8^{55}**, $9·50$, $1·10$*), **1·30**, $5·45$, **8^{40}**, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·55, **6^{40}**, 9^{30}.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.

„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.

„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},

в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 27/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 5·50*) 6^{00}*), 10^{35}.

*) до Станиславова, *) до Коломиї

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).

*) до Винник.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ОГОЛОШЕНЯ.

5000 К нагороди плачу кождому, хто докаже, що моя гідна подиву колекция **300 штук лише за зл. 2·75** не єсть случайним купном, а іменно: **1 годинник**, Роскопф пат. правдивий швайцарский, точно ходячий з 3 літною ґваранциєю фабричною, 1 американьский (double) золотий ланцушок, 2 амер. золоті (double) перстені для пань і панів, 1 анґ. позолочуваний ґарнітур шпінок до ковн., маншетів і сорочок, 1 ам. сцизорик, 1 ель. краватка шовкова кольорова і фасон після вподоби, 1 красна шпилька до краватки з іміт. брилянтом, 1 брошка для пань послїдної новости, 1 конче потрібний до подорожи ґарнітур тоалетовий, 1 портмонетка шкіряна, 1 пара амер. бонтонів з ім. дорогих камінів, 1 альбум сальоновий красних видів сьвіта, 1 колїя на шию (на голову) з орієнт. перел, 5 індийских приповісток о будучности діяволів, розвеселяючих кождого, і ще 250 штук ріжних предметів, котрі в кождій хатї потрібні і конечні, всьо разом з елеґантним годинником сист. Роскопф пат., котрий сам два рази більше варт, лише за зл. 2·75. Дістати можна за післяплатою, або за надісланем готівки у **С. Урбаха**, висилковий дім, **Краків, ч. 128.** До замовлених 2 пакетів долучає ся ще анґл. бритву або 6 фф. льняних (полотняних) хусточок до носа. За річи, котрі не подобають ся, звертає ся гроші, отже ризико виключене. Адресувати точно латиньскими буквами. (3—3)

БІЛЄТИ ІЗДИ

продає

Аґенция велїзниць держ. Ст. Соколовского,

Інсерати

до

„Народної Часописи"

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж

Гаусмана ч. 9.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38



поручає

богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

КНИЖКИ

на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Міров: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с, опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова-Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с
Образки з історії України-Руси. бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр: 34 с.
Кляздия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2 діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот. опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з францускoго), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускoго, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24 „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).